

бѣше слѣпо. Живѣ бѣше той, горкня, да чуе сладката дума „тате“ и да прѣгърне и цѣлуе свое дѣте. Така сжщо прѣвикнѣ и майка му. Тя го обичаше сега много по вече, отъ колкото прѣди. Но то бѣше хубавецъ: мегки и чѣрни косми покривахѣ главичката му, високо съ червени бузички. Дѣдо Иванъ се трудѣше денѣ и нощѣ, за да му угодижѣ по хубавичко. Той безъ почивка ходѣше цѣль день по чуждитѣ кѣщи да проси, като казваше: „Дайте, Бога ради, каквото ви се откъсне отъ сърдце, за малкото ми и слѣпо дѣтенце!“ Всички даваха за дѣтенцето кой каквото има. Нѣкои милостиви майки сами му носѣха дрѣшки, хлѣбъ и др. нѣща. Родителитѣ му бѣха благодарни и доволни отъ всичко.

IV.

Найданчо е вече на 6 години. Той бѣше изучилъ и най-скрититѣ кюшета на тѣхната колибка. По нѣкога излизаше по двора, но не се отдалечаваше много отъ колибата. Той познаваше майка си и баща си по гласа и по-послѣ по стѣпките. За всичко распитваше майка си и баща си. Най-много обикнѣ баща си, защото той му свирѣше вечеръ съ цигулката. Горкото дѣте! Колко му се искаше да види баща си и майка си! За него на вѣкъждѣ бѣше тъмно. Слънцето ли грѣе, или мѣсеца, то не знаеше. То си лѣгаше, когато баща му скрие цигулката и му каже: „Найданчо, хайде вече да спимъ!“ Сържчикитѣ си бѣше узналъ, че баша му има брада и космитѣ му на главата бѣха окапали. Много пжти самó караше баща си да му свирѣ по пладнѣ и вечеръ. Щомъ чуе че нѣкой свирѣ наблизо около тѣхната колибка, полѣгнѣ, лѣгнѣ той отиваше при свирача и го молѣше да му свирѣ повечко. Когато баща му излѣзеше, Найданчо земаше цигулката му и се мъчеше да свирѣ като баща си. Дѣдо Иванъ като видѣ, че дѣтето му искаше да се научи да свирѣ, той започнѣ по често да му свирѣ. Веднѣжъ му даде цигулката и му мѣстѣше